

Odpre žile bregov
groza te stisne če jih pogledaš
si v njej razbijajo glave

Odeta s krvjo zemlje
prihaja podivjana
splakujoč svojo strugo

Bežeči človek v pelerini
obstane in zamahne z roko
most je odneslo ni ga

Gorje po vasi po njivah
razkriva njeno zgodovino
starci pripovedujejo zgodbe

In tiho prihajajoč na dež
ljudje prosijo boga
da bi jih hudega obvaroval

ČRNI VRH

(Kamnolomi, višine, Kratovo)

Jovan Koteski

Povzpni se.
Pod tabo, večja od svoje sence,
leži groza. O, večnost blaga!
S tako krvoločnim strahom te goni,
da si objokoval svoja mehka stopala,
ko si gledal ljudi.
Povzpni se visoko,
dokler v trdi dlani
kamen ne odkrije svojega droba;
povzpni se navzgor,
dokler ti iz ust
duša ne poleti kot lastovica.
Tu se konča sleherni potop:
človek meri težo s kamnom.

— Premagal te bom, premagala me boš,
jaz z roso, ki se blešči nad tabo,
ti s smehom, ki mi jemlje vid.

Glej, ničesar ni na meni:
ne lahke obleke ne lahke besede
niti deklet mi pogled ne lovi.
A vendar se vali, vali
to črno kamenje,
gore visoke.
Kot senca sem,
kot točka večnosti, ki se razteza,
zgoraj sem, a teža od spodaj rase.
Česa naj se oprimem?
Nebo mi kot sinji cvet
kaže konec.
Višina leži na duši
kot obliž na rani,
toda teh težkih pokrajin
ne vzdignem s svojim telesom.
Poslavljam se od večnosti
in se ponavljam ob zori.

Moje telo je bilo tu
in strah me je podpiral
s tenkimi žilicami.

Ljudje drobijo kamenje
in njihove sence
pridejo kasneje.
— Ponesite na plečih
kamenje s Črnega vrha,
prijatelji, na večer.

Kaj veste vi o nas?
Imeli smo divjo ptico,
pela je in dopela. Kaj?
Ali groza, ali ritem?
Ali samo teža v nas in nad nami,
kot dvom v duši.